

ART [AT] WORK

Onze relatie tot werk is drastisch veranderd in de afgelopen decennia.

Zowel economisch en intellectueel, blijft werk een grote zorg. Wat zijn de prestaties? Hoe kunnen kunstenaars greep hebben op het onderwerp? Hoe moeten ze zich positioneren ten opzichte van een gestandaardiseerde omgeving?

Als we ons verdiepen in de geschiedenis van de kunst, zien we in de belangrijkste werken de gebaren van het werk, de spelers en de gebruikte materie. De arbeidsmarkt en de landbouw hebben een belangrijke plaats ingenomen en doet ons spontaan denken aan *Glaneuses* (1857) van Jean-François Millet, aan *Raboteurs de parquet* (1875) door Gustave Caillebotte, de arbeiders die schilderden van Fernand Léger, fotoportretten van August Sander en Lee Friedlander, of aan de films van Allan Sekula.

De wereld van het werk (zijn lichaam, zijn gebaren, materialen, machines, kleding) door middel van artistieke creatie. Met de presentatie van een selectie van meervoudige werken, Art [at] Work zijn er voornemens om het werk van de verschillende standpunten te overwegen: materiaal, fysieke, symbolische en politieke.

Aan de Buitenkant van de abdij, ter hoogte van de masttoppen, meestal gereserveerd voor vlaggen, zullen luiaards zich vastklampen aan dikke vachten die er komen met verrassende kleuren.

Het werk van **Elodie ANTOINE** functioneert hier als een woordspeling, het werk wordt hier vertegenwoordigd door een groep van vreedzame en bewegingsloze luiaards.

Ze verschijnen als een reactie op wat Marcel Duchamp zegde: op zijn weigering om mee te werken en zijn recht op luiheid, te dromen van een soort constante euforie.

Eén vraag stellen we ons: is de kunstenaar een werknemer als een ander? Een vraag waar de werken van Morgane Fourey een mogelijk antwoord formuleren. De kunstenaar beoefent de kunst van het trompe-l'oeil door het manipuleren van een materie om de illusie van een ander te geven. Gips wordt omgezet in plastic en hout wordt karton.

Aan de oppervlakte is alles vals. In St. Hubert presenteren we een reeks tafels (2014-2015) beschouwd als een verzameling van portretten en zelfportretten van kunstenaars. Met behulp van omgeleid materiaal, geschilderd en gevormd, reconstrueert **Morgane FOUREY** identieke werktafels aangetroffen in kunstenaarsateliers. De werktafel is de werkruimte van de kunstenaar.

Een mythologische figuur door middel van een tentoonstelling: Sisyphus. In de Grieks-Romeinse traditie, wordt gezegd dat de mens de goden hebben getrotseerd, ze kregen een pijnlijke straf: hij liet een enorme rotsblok rollen tot aan een heuvel, liet hem vallen en hij hervatte zijn taken.

De mythe weerspiegelt de eeuwige vernieuwing, de absurde en fysieke uitputting. In die zin kan een parallel worden getrokken met de wereld van het werken, waar in veel sectoren de gebaren eindeloos worden herhaald.

Régis PERRY brengt sinds de jaren 1990 reflecties aan over de werkomstandigheden bij de arbeidersklasse (haar machines, materialen) door middel van acties, foto's, observaties, installaties en beeldenhoutwerken. Met de serie getiteld "Les Ponsées", werkt de kunstenaar direct op schilderijen die hij op rommelmarkten verzamelde. Met staalwol en schuurpapier en puimsteen verwijderde hij de picturale laag. Door het laag voor laag verwijderen van het materiaal, komt hij in het echte kunstwerk terecht: het oppervlak, de materie, het patroon, kleur en de begraven geheimen.

Voor de voorstelling, werkt **Claude CATTELA** aan het uithoudingsvermogen. Hij creëert kortstondige structuren of apparaten gekoppeld aan een specifieke plaats, waar het lichaam zwaar wordt uitgetest. Zo beweegt hij langzaam op een lijn van betonblokken (Colonne Empirique en Ligne): elke beweging wordt gemeten, het lichaam mag nooit de grond raken. Stap voor stap, probeert de kunstenaar zijn evenwicht en kracht onder controle te krijgen om te stijgen naar een op de top precare toren die dan op elk moment kan instorten.

De werken en installaties van **Berenice MERLET** behoren tot een reflectie op basis van tijd, herhaling en reproductie. In de abdij, roept de kunstenaar een andere mythologische figuur op, namelijk Penelope. Deze Griekse weefster begon aan haar werk en maakte het weer ongedaan in afwachting van de terugkeer van Ulysses. De kunstenaar stelt een dialoog voor tussen architectuur en handwerk. Grote badjassen verwijzen naar binnenlandse begrippen en op hun rug worden toch geborduurde of gezeefdrukte modellen van soorten wapens versierd. Deze laatste verwijzen naar architectonische elementen: zuilen en kapitelen.

Het gereedschap wordt als verlengstuk van het lichaam gezien dat er een productiemachine van maakt. Kunstenaars zetten hun gebruik in en maken zo een vorm van tegen-productief. Een relatie tussen 'lichaam en materie' dat **Rohan GRAEFFLY** leidt tot het concept van de ziekte voor het werk. Algos, in het oude Grieks, betekent dat "pijn".

De gebruiksvoorwerpen zijn goed aangekleed voor een fysieke aandoening, die meestal van invloed zijn op het menselijk lichaam.

Dus stokken geworden krukken, mokers stellen een botmisvorming voor, een houten pallet lijdt aan syfose, de spade, met drie hoofden, begeeft zich op de rand van een 'burn out'. De kunstenaar formuleert een reflectie op de kwalen van de werknemers. Omdat zijn "lichaam" ziek is, wordt het hulpmiddel onbruikbaar.

Het idee van herhaling, uitputting van het lichaam door te werken wordt door **Isabelle FERREIRA** naar voor gebracht door houtsculpturen waar op gehamerd werd. De serie getiteld 'Substractions' verschijnt als een 'tussen de twee': tussen schilderkunst en beeldhouwkunst. Multiplex platen worden gebogen en vervolgens aangevallen met een hamer. Deze manier van aanmerken met de hamer zijn vergelijkbaar met de schildertoetsen. De borstel wordt vervangen door een hamer, het gebruiksvoorwerp om te bouwen dient ook om te vernietigen.

In de afgelopen jaren bouwde **Sophie HASSLAUER** blokken van suikerklontjes. Of het nu voedsel als materie is of bouw materiaal, ze zijn beide industrieel en serieproducten. Door de combinatie van suiker in de vorm van het blok, produceerde de kunstenaar een nieuwe materie: breekbaar, uniek en handgemaakt.

Christine MAWET denkt na over de vorm van het gereedschap als een patroon. Ze werkt vertrekkende vanuit tuingereedschap vervaardigd in de jaren 1950 in een fabriek dat werd gerund door de broers Mawet (de grootvader van de kunstenaar en zijn broers). De gereedschappen zijn vectoren van een persoonlijk verhaal dat de kunstenaar transformeert en recontextualizeert. Hiervoor werkt ze aan de silhouetten als hulpmiddelen die worden overgetekend en ze herhaald ze telkens, ze combineert ze en speelt ermee op verschillende media: behang, schorten, mallenwerk, posters. In St. Hubert heeft de kunstenaar geïnvesteerd in de ramen van de abdij door middel van ondoorzichtig en transparante lagen. Het gereedschap wordt afgebeeld in zwart en wit en vormen op die manier een kantwerk en creëren een spel tussen architectuur, licht en schaduw.

Julie CRENN